

אנסמבל ישראלי לכלי פריטה-שפיה

משה !

והתזמורת לא שוקטה על שמרים,
עושה היא בחיל, מביאה תהילה,
מנגנים בה אותם, שעתה הם בוגרים
והיא – בצנעה עושה את שלה.

והזמן לו הולך,
והזמן לו בורח,
מזדקנים קצת יה שייך
והראש מתקרח,

אך היד, זו היד עם זה המפרט,
אותה היד על מיתר היא לוחצת,
איתנה היא כאז, איתנה גם כעת,
והעין במשובה עדיין קורצת

ואנו כאן – זאת לתזכורת,
גוף שהקמת מאז בשנים,
אנחנו, כולנו, זו התזמורת,
עדיין ב"עסק", עדיין בפנים,

כל יום שלישי, שלישי בשבוע,
ערב של כיף, ערב של צליל,
כן, משה, בזכותך זה קבוע,
מנדולינה, מנדולה, גיטרה, חליל.

ואתה עוד טורח, עובד עד אין גמר,
יצירות ישנות, חוזר, מעדכן,
עושה עיבודים לקונצ'רטו או זמר
שיהיה גם חדש תמיד לנגן.

והזמן שעובר, והגיל – כרונולוגיה,
ואתה תביא, תביא למימוש,
הן מהו הגוף? – הגוף ביאולוגיה,
העיקר את מה שבפנים כך תחוש

מה עוד אוכל לברך – ויותן,
בריאות ויחדיו לסחוב המטען,
מאחרון חברים, מכל נגן ונגן,
ועד כאן נאומו של נתן.

נתן געש

בית גבריאל - צמח
28 פברואר 2006

בזה היום נוריד את הכובע
גם אם כזה איננו על ראש,
כי ביום הזה, אתה על הגובה,
כי ביום הזה כל משפט הוא נדוש

כי דע זאת משה, על לבנו חרות
איך אתה הבחור שהיתה לו בלורית
בימים רחוקים, ימי בחרות,
אתה ואנחנו כרתנו הברית,

כרתנו הברית עם צליל ותוים,
כי הן זוהי תמצית הסיפורת
ועל זאת, כן על זאת אנו חבים,
כל אחד מאתנו, מזו התזמורת

ואני, החניך, החניך הצעיר,
זוכר ועוד איך, את אותם הימים,
איך הופעת בשפיה, מדים של גפיר,
מבט לא קשוח, כזה מין תמים,

ביום – עם הנשק וכובע אוסטרלי,
בערב – קול מנדולין מבנין מרכזי,
כן, בערב אחד, כזה פסטורלי,
עמדתי אני, בבנין לבדי,

ראיתי לפתע אותם הכלים,
התלויים בארון, זה עידן עידנים,
החלו לפתע להשמיע צלילים,
כך, בידך, נגוני נגונים

ואתה, משה, ללחוף איך ידעת,
סלסול, שמיניות, רה, סי במול,
כל אחד, כל צליל, בחנת, שמעת,
"חבריה, חבריה, הרבו לעמול"

ואנחנו כולנו באותה הקלחת
בכור ההיתוך של לימוד ואימון,
תזמורת, הרגשנו, אזי מתפתחת
והתחיל הישמע אז, צליל וניגון

ויצאה אז בשורת כלי הפריטה,
מאותה החורשה בשלוחות הכרמל,
ושפיה הכפר, פתאום על מפה
ושמע התזמורת ברחבי ישראל